

متن پرسش

با سلام: می‌فرمایند که برای ازدواج، عاقبت به خیری و استجابت دعا هر چقدر به مانند نوکری برای پدر و مادر باشیم بهتر است ولی سوال من این است که اگر پدر و مادری بزرگترین ضربه‌ها را به فرزندشان وارد نمایند و همچنان به وارد ساختن این صدمات و عیب جویی و بی‌آبرو کردن و دروغ‌گویی در مورد فرزند خود ادامه دهند و با دستورات خود باعث به گناه افتادن هر چه بیشتر فرزند خود شوند باز هم واجب است به حرفشان گوش داده شود، و اینکه احسان به والدین و جلب رضایت آنها باید به چه صورتی باشد که هم موجب عاق والدین نشود و هم موجب آسیب دیدن بیشتر فرزند، خصوصاً اگر فرزند دختر باشد و چاره‌ای جز ماندن در کنار آنها تا ازدواج یا شاغل شدن، که در هر دوی آنها هم گره افتاده، نباشد؟ و چگونه می‌شود در جامعه بدون داشتن هیچ همراه یا خانواده یا پشتوانه‌ای بر روی اعتقادات درست خود ایستاد و درستکار ماند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: قرآن می‌فرماید: «وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا ۖ وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ» و ما به آدمی سفارش کردیم که در حق پدر و مادر خود نیکی کند، و اگر آنها (خود مشرک باشند و) کوشند تا تو به من (که خدای یگانه‌ام) از روی جهل و نادانی شرک آوری هرگز اطاعت امر آنها مکن، که رجوع شما به سوی من است و من شما را به پاداش هر عمل که به جای آورده‌اید آگاه می‌گردانم. بنابراین مدارا با والدین، غیر از آن است که در هر حال از آنها اطاعت کنیم. البته رستگاری ما در گرو مدارا با آنها است حتی اگر مشرک باشند. موفق باشید